

Sygn. akt I C 1139/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Kraśnik - Mazurek

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Biarda

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z/s w W.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. nakazuje pobrać od (...) S.A. zs. w W. na rzecz Skarbu Państwa 450,40 (czteryście pięćdziesiąt 40/100) zł tytułem kosztów;

III. zasądza od (...) S.A. zs. w W. na rzecz A. S. (1) 7 217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 1139/16

UZASADNIENIE

19 sierpnia 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła przeciwko A. S. (1) pozew o zapłatę 155.289,48 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z przepisów prawa powszechnie obowiązującego, liczonymi od kwoty 125.122,06 zł od dnia 13 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz kosztów odpisów poświadczonych notarialnie trzech pełnomocnictw, tj. łącznie 3,69 zł.

Z treści pozwu i jego uzasadnienia wynika, że na podstawie ksiąg rachunkowych banku stwierdzone zostało na dzień 12 sierpnia 2016 r. wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu umowy kredytu gotówkowego P. w PLN nr (...) wobec powoda wynosiło 155.289,48 zł, w tym kapitał w wysokości 125.122,06 zł oraz odsetki umowne za okres od 23 grudnia 2015r. do 12 sierpnia 2016r. w kwocie 30.167,42 zł, które nie kapitalizują się. Ponadto powodowi przysługiwały dalsze odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczone od kwoty 125.122,06 zł od dnia 13 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. Podniosła, że powód nie wykazał, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a wyciąg z ksiąg rachunkowych

banku jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu na powołane w nim okoliczności, w sytuacji, gdy zostały one zakwestionowane przez stronę pozwaną. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia oraz zwróciła uwagę, że umowa zawarta między stronami zawiera szereg postanowień niedozwolonych, a skoro ta umowa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami kształtuje jej sytuację jako kredytobiorcy, roszczenie powinno zostać uznane za bezzasadne w świetle art. 5 k.c. (k. 53-55).

Pismem z dnia 20 marca 2017r. powód ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew. Podniósł, że pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy kredytu, w związku z czym umowa została wypowiedziana, a roszczenie jest w całości wymagalne i nieprzedawnione (k. 69-70v).

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2017r. pozwana podniosła, że powód nie udowodnił swojego roszczenia oraz zakwestionowała skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwana wniosła również o pominięcie wniosków dowodowych powoda złożonych w piśmie z dnia 20 marca 2017 r. oraz na dalszym etapie postępowania (k. 91-93).

Na rozprawie pełnomocnik pozwanej wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Pomiędzy pozwaną A. S. (1) a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. doszło 21 kwietnia 2010r. do zawarcia umowy nr (...) kredytu P.. W ramach przedmiotowej umowy, Bank udzielił pozwanej kredytu na cele bieżące w kwocie 200.000 zł, podlegającego spłacie w 84 ratach miesięcznych kapitałowo-odsetkowych. Umowę zawarto w Oddziale 1 w R. (umowa kredytu k. 27-29v, kopia umowy k. 38-40v, harmonogram spłat kredytu k. 30-32, kopia harmonogramu k. 41-43, deklaracja zgody na objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem k. 33-33v, kopia deklaracji zgody k. 44-44v, potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 34, kopia potwierdzenia uruchomienia kredytu k. 45, wniosek o udzielenie kredytu k. 35-36v, kopia wniosku k. 46-47v).

Pozwana w okresie od dnia udzielenia kredytu do grudnia 2015 roku dokonywała spłat zadłużenia, przy czym wpłaty te były nieregularne i w różnej wysokości, a w czerwcu 2012 r. w wyniku zawartej ugody doszło do krótkotrwałej modyfikacji formuły spłaty. Od stycznia 2016 r. pozwana przestała dokonywać wpłat, w związku z czym 10 maja 2016 r. nastąpiła zmiana jednostki prowadzącej (historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 71-77v).

Pismem z 10 lutego 2016 r. bank wypowiedział umowę kredytu nr (...) w części dotyczącej warunków spłaty z powodu braku spłaty wymagalnych rat, co oznaczało obowiązek spłaty zadłużenia z upływem terminu wypowiedzenia, który wynosił 30 dni i liczył się od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Bank poinformował równocześnie, że brak spłaty zadłużenia wymagalnego w okresie wypowiedzenia spowoduje, że cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami stanie się przeterminowana i wymagalna. Bank wskazał, że na dzień wystawienia wypowiedzenia zadłużenie wymagalne wynosiło 7.670,98 zł i obejmowało: odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 48,69 zł, odsetki zaległe 1.795,16 zł, kapitał zaległy 5.827,13 zł. Jednocześnie bank wskazał, że zadłużenie niewymagalne na dzień wystawienia pisma wynosiło 142.139,37 zł. Przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy kredytu została doręczona A. S. (1) 29 lutego 2016 r. (wypowiedzenie k. 82, kopia 78, potwierdzenie odbioru k. 83-83v, kopia k. 78v-79).

Pismem z 12 kwietnia 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty kredytu nr (...), wezwała A. S. (1) do zapłaty kwoty 151.141,60 zł, w tym: kapitału 125.122,06 zł, odsetek 26.019,54 zł oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 10% w stosunku rocznym w terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia wezwania. Przesyłka zawierająca wezwanie została doręczona A. S. (1) 25 kwietnia 2016 r. (wezwanie do zapłaty k. 5, potwierdzenie odbioru k. 6-6v).

12 sierpnia 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), zgodnie z którym według stanu na dzień 12 sierpnia 2016 r. zadłużenie pozwanej wobec powoda wynosiło 155.289,48 zł, w tym: 1)

należność główna w wysokości 125.122,06 zł i odsetki za okres od dnia 23 grudnia 2015r. do dnia 12 sierpnia 2016r. w wysokości 30.167,42 zł, dalsze odsetki od dnia 13 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty naliczane od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, której aktualna wysokość wynosiła 10% w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z przepisów prawa powszechnie obowiązującego (wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 4).

Okoliczności wynikające z dokumentów nie były przez strony kwestionowane, stanowią wiarygodny materiał dowodowy w zakresie objętym treścią dokumentów. Sąd w całości obdarzył wiarą opinię sporządzoną w sprawie, jest jasna, pełna, sporządzona z uwzględnieniem wiedzy fachowej.

Sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego dokumenty złożone przez powoda po złożeniu odpowiedzi na pozew przez pozwaną w związku z tym, iż wpłynięcie tych wniosków nie spowodowało zwłoki w postępowaniu a stanowiło ustosunkowanie się do zarzutów zgłoszonych w odpowiedzi na pozew.

Sąd zważył, co następuje:

Fakt zawarcia przez A. S. (1) a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowy o kredyt P. nr (...) nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 69 ustawy prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W przedmiotowej sprawie pomiędzy powodem a pozwaną została zawarta umowa kredytu na cele bieżące. Zdaniem Sądu zawarta przez strony umowa jest ważna. Zobowiązanie do wypłaty pozwanej kredytu oraz obowiązek jej spłaty były świadczeniami głównymi, które zostały określone jednoznacznie. To samo dotyczy sposobu określenia wysokości wypłaconego świadczenia, jak też wysokości rat, którymi miały być spłacone. Treść przedmiotowej umowy nie była kwestionowana w toku postępowania przez stronę pozwaną, ale zdaniem Sądu zawiera ona klauzule niedozwolone. W § 4 umowy stwierdzała, iż umowa nie jest umową o kredyt konsumencki. Zgodnie z treścią art. 22¹k.c. obowiązującego w dacie podpisania umowy za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. W sprawie stroną umowy była A. S. (1), jako osoby fizyczne. W treści umowy brak jest jakiegokolwiek odniesienia do prowadzonej ewentualnie przez nią działalności gospodarczej. Celem umowy były cele bieżące. Również przy określeniu przeznaczenia kredytu nie wskazano, że łączy się on z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą. Fakt, że w umowie zawarto oświadczenie, iż umowa nie jest umową o kredyt konsumencki nie oznacza automatycznie, że umowa została zawarta z przedsiębiorcą. Ponadto we wniosku kredytowym wskazana została A. S. (1), osoba fizyczna, a nie podmiot gospodarczy a kredyt został określony, jako kredyt na cele bieżące. Dla stron i Sądu wiążąca jest treść zawartej umowy, a z niej jednoznacznie wynika, że stronami były bank i osoba fizyczna, a nie podmiot prowadzący działalność gospodarczą, co zdaniem Sądu wskazuje, że zamiarem stron było zawarcie umowy przez bank i osobę fizyczną, A. S. (1). Bank jest profesjonalistą w związku z czym właściwie powinien określać treść umowy. Pozwana żądała kwoty kapitału 200 000 zł, tym samym kredyt nie przekroczył sumy określonej w art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Również nie zachodziły żadne okoliczności określone w art.4 ustawy. W związku z tym, iż pozwana podpisała kredyt jako osoba fizyczna na cele bieżące była konsumentem i należy do niej stosować przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, w związku z czym w sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności zwany dalej kredytodawcą udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci, a konsumentem jest osobą fizyczną, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Zdaniem Sądu przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001r. mają zastosowanie w sprawie. Zgodnie z jej przepisami na kredytodawcy ciąży obowiązek udzielenia

konsumentowi szeregu informacji wymienionych szczegółowo w Rozdziale 2, a w szczególności sposobu liczenia oprocentowania.

Zgodnie z treścią art. 385⁽¹⁾ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przy czym niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. W przedmiotowej sprawie pozwana podniosła, że zawarta przez nią umowa nie była z nią indywidualnie ustalana, ponadto zawiera klauzule niedozwolone w szczególności w zakresie ubezpieczenia kredytu określonego w deklaracji zgody na objęcie grupowym ubezpieczeniem na życie kredytobiorcy kredytów gotówkowych oraz grupowym ubezpieczeniem utraty pracy przez kredytobiorcę, w którym składka wynosiła 500zł miesięcznie. Stanowisko to należy podzielić, gdyż zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej podmiotu lub ubezpieczenie mienia, jeżeli ustawa lub ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską umowa międzynarodowa nakłada obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia. Nie ma żadnych przepisów bezwzględnie obowiązujących, które taki obowiązek by nakładały. Ubezpieczenie osobowe nie jest umową związaną bezpośrednio z umową kredytu, a zawarcie umowy kredytu wraz z umową ubezpieczenia jest transakcją związaną. Nie można uznać, iż miała ona stanowić zabezpieczenie spłaty kredytu, gdyż nie pokrywała bezpośrednio ryzyka spłaty kredytu. Pośrednio potwierdza, to postępowanie banku, który w momencie trudności pozwanej ze spłatą zobowiązania odstąpił od pobierania składki. Zdaniem Sądu tym zapisem powód zapewnił sobie możliwość uzyskania znaczących korzyści finansowych stanowiących dla pozwanej dodatkowe koszty kredytu. Sąd również zobowiązany jest do badania klauzul niedozwolonych z urzędu i za takie uznał § 5 umowy określający sposób liczenia oprocentowania kredytu. Bank jednoznacznie określił w umowie kredytu, że oprocentowanie kredytu jest zmienne, natomiast nie określił zasad przeliczania zmian, które miały być podstawą zmiany oprocentowania kredytu. W sprawie wywołano opinię biegłego z zakresu rachunkowości celem wyliczenia stanu zadłużenia pozwanej. Biegły P. K. stwierdził, iż umowa § 5 nie zawiera jednoznacznej informacji w jakich dokładnie okresach oprocentowanie jest liczone, mimo że opis dotyczący tego tematu w umowie jest wyróżniony pogrubioną czcionką. Nie jest napisane kiedy (np. którego dnia miesiąca) zaczynają się okresy trzymiesięczne, ani kiedy kończą, jest jedynie napisane, że okresy te kończą się przed rozpoczęciem nowych okresów. To samo dotyczy oprocentowania od kwot przeterminowanych określonych § 12 pkt. 2 umowy, które mogły następować według stopy, która mogła być dowolnie ustalana przez bank, wynosiła ona w dniu podpisania umowy 20%, ale nie wiadomo jak została policzona, bo może się zmieniać np. „gdy nastąpi zmiana na rynku pieniężnym”, co jest pojęciem wieloznacznym. Zdaniem Sądu postanowienia § 5, jaki §12 umowy dotyczące warunków zmiany oprocentowania naruszają interesy pozwanej, jako kredytobiorcy i są niedopuszczalne. Z brzmienia tych zapisów wynika dowolność banku w określaniu warunków zmiany oprocentowania wskazanych w umowie dotyczących stóp procentowych, a liczba rozwiązań może być nieskończona. Zdaniem Sądu skoro nawet biegły nie był w stanie określić sposobu liczenia oprocentowania, trudno jest uznać, aby pozwana miała możliwość jego ustalenia. A. S. (1) nie jest specjalistą z zakresu rynków finansowych i bankowych. Sposób sformułowania zmiany oprocentowania dawał bankowi pełną swobodę, co skutkowało tym, że pozwana nie miała możliwości oceny wysokości swojego zobowiązania na dzień spłaty raty, co wskazuje, że powyższe postanowienia umowne nie były z nią negocjowane. Tym samym wykonanie przez nią uprawnień zapisanych w § 5 umowy pkt 1,2,3 , jaki i 12 było niemożliwe. Zdaniem Sądu wskazuje to, iż niemożliwym było ustalenie, czy zaszły warunki do wypowiedzenia umowy. Zgodnie z §16 umowy bank mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu w sytuacji wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności. Bank przedstawił harmonogram spłaty kredytu, z którego wynika, iż kredyt miał być płatny w równych ratach w kwocie po 3 207,65zł. Z historii operacji wynika, iż chyba tylko w 3 pierwszych miesiącach pozwana płaciła całe wymagalne raty. Sąd kilkakrotnie zwracał się do banku, aby wyjaśnił tę okoliczność, ale nie uzyskał odpowiedzi, za każdym razem otrzymywał historię operacji na kontrakcie kredytowym. Bank wypowiedział pozwanej umowę kredytu z powodu niedotrzymania warunków finansowych 10 lutego 2016r. §16 umowy nie określił takiego warunku

wypowiedzenia, tylko wskazał, że bank może wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu w sytuacji wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności. Jeżeli by nawet przyjąć, iż przedstawiona historia operacji jest prawidłowa, to w okresach jak pozwana nie spłacała żadnych rat strony podpisywały ugody, które nie są Sądowi znane, pomimo zobowiązania banku do ich złożenia. Z historii operacji na kontrakcie kredytowym, wynika dokonywania przez A. S. (1) przez cały czas spłat, w tym ostatnią 23 grudnia 2015r. Wypowiedzenia umowy kredytu bank dokonał 10 lutego 2016r., to jest przed upływem dwóch pełnych okresów, które zgodnie z harmonogramem upływały 15 każdego miesiąca, co w przypadku braku wpłaty mogło nastąpić po 15 lutego 2016r., a nie 10 lutego 2016r. Jeżeli nawet przyjąć, iż pozwana opóźniła się ze spłatą dwóch pełnych okresów, czego Sąd nie uznaje, to zgodnie z § 16 pkt 2 umowy wypowiedzenie umowy poprzedzone powinno być wysłaniem przez (...) do kredytobiorcy listem poleconym wezwania do zapłaty zaległych należności. A. S. (1) zobowiązana była do wpłaty zaległej należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Powód nie wykazał, aby takie wezwanie wystosował do pozwanej. Dopiero z upływem tego terminu i brakiem spłaty, bank był uprawniony do wystosowania wobec pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu zawartej umowy i postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia w tym pozostałych do spłaty rat kredytu z oprocentowaniem wynikającym z umowy. To wezwanie zostało doręczone pozwanej 29 lutego 2016r./k.78/. Powód nie wdrożył w oparciu o § 16 pkt 2 umowy procedury upominawczej polegającej na wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległych rat. Zgodnie z brzmieniem art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Przepis ten stanowi wprost, że oświadczenie woli jest tożsame z zachowaniem się osoby, od której oświadczenie woli ma pochodzić. Powód nie wdrożył działań upominawczych, a w piśmie z 10 lutego 2016r. połączył wezwanie do zapłaty z wypowiedzeniem. Początek terminu wypowiedzenia połączony został z dniem doręczenia wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane, gdyż jest prawem kształtującym, które realizowane jest przez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki wypowiedzenia, do których należy rozwiązanie węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Bank w pierwszej kolejności powinien wezwać A. S. (1) do zapłaty, a w przypadku upływu wyznaczonego jej terminu, złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Oświadczenie woli powoda, zdaniem Sądu, nie daje jasności co do jego sensu. Wynika z niego, że powód wzywał pozwaną do zapłaty, dalsza jednak część oświadczenia nie pozwala na uznanie, że znajdował się w nim także element wypowiedzenia umowy. Z zapisu § 16 umowy wyłania się następująca kolejność działań banku w przypadku zaprzestania spłaty rat kredytu: wezwań do zapłaty zaległej należności w terminie 7 dni, a potem - w przypadku ich bezskuteczności - wypowiedzenie umowy jednoznacznie, dokonane odrębnym piśmie, w związku z czym uznać należy, że powód nie złożył pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy a w konsekwencji nie nastąpił także skutek w postaci pozostawienia w stan natychmiastowej wykonalności całości kredytu.

Konsekwencją ustalenia, że umowa obejmuje niedozwolone klauzule jest przyjęcie, że strony nie są nimi związane, co następuje z mocy samego prawa ze skutkiem od momentu dokonania czynności. W ich miejsce wchodzi odpowiednie przepisy dyspozytywne albo uzgodnienia dokonane przez strony. W pozostałym zakresie strony są związane umową. Stwierdzenie niezwiązania stron klauzulami umownymi uznanymi za niedozwolone oznaczało, że wysokość zobowiązania nie została przez powoda wykazana. Niezłożenia pozwanej przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oznacza, że nie nastąpiła wymagalność kredytu.

Sąd uznał za bezzasadny zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy. W świetle materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że kredyt nie został wypowiedziany skutecznie i obowiązywał do 15 maja 2017r., co oznacza, że nie upłynął trzyletni okres przedawnienia roszczenia wynikającego z umów bankowych.

Zdaniem Sądu powództwo jest nie uzasadnione i należało je oddalić.

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c., zasądził od powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. S. (1) koszty zastępstwa procesowego w wysokość 7200 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackich (Dz.U. poz.1800) oraz obciążył w całości kosztami procesu w postaci wynagrodzenia biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.